

nogen Maade kunne være rigtig? Vilde det i alt Fald ikke være meget bedre, om Trangen til en mere tilfredsstillende Betjening af Præsteembedet, ikke blot undtagelsesviis, men i en større Almindelighed, lod sig afhjælpe uden nogen Opløsning af de hidtilværende Menighedsforbindelser, uden Indførelse af tvende Slags Menigheder og tvende Slags Præster, og uden den deri liggende Rilde til kirkelig Splid? Dette vilde imidlertid efter Fleertallets Formening i alt Fald for en ikke ringe Deel kunne stee, naar Regjeringen, foruden de Udveie, der allerede nu lade sig benytte, fik en aldeles utvivlsom Bemyndigelse og — hvad ikke maa oversees — den deri liggende specielle Opfordring til, paa saadanne Steder, hvor en virkelig Trang maatte skjønnes at være forhaanden, og hvor de fornødne Pengeindtægter enten ad privat Veie eller fra det Offentlige stilledes til Raadighed, midlertidig at bestille Hjælpepræster ved Siden af de hidtilværende Sognepræster.

Til Ansættelse af en saadan Hjælpepræst maatte der efter Omstændighederne kunne findes Anledning, selv hvor Sognepræsten i og for sig ingen skjellig Grund kunde siges at give til Beføvring, naar det dog alligevel viste sig, at en sand religiøs Trang hos en Deel af Menighedens Medlemmer forblev utilfredsstillt. Ved Valget maatte derhos særligt Hensyn være at tage netop til den religiøse Trangs eendommelige Beskaffenhed i den paagældende enkelte Menighed; navnlig følger det af sig selv, at Regjeringen, hvis private Bidrag vare tilhudsede og Dnsstet om en bestemt Person var knyttet til Tilbudet, ikke uden at opfylde et saadant Dnsstet vilde kunne benytte Bidragene. — Hjælpepræsterne maatte iøvrigt være at stille selvstændigen ved Siden af Sognepræsterne, i det Bæstentlige ligesom de nuværende residerende Capellaner, hvor saadanne ere ansatte, og de nærmere Regler i saa Henseende vilde være at give af Regjeringen, ligesom ogsaa nu Tilfældet er ved de residerende Capellaner. Dertil vilde altsaa iblandt Andet høre det fornødne Reglement for den fælles Benyttelse af Sognekirken, medens der iøvrigt heller Intet kunde være til Hinder for, at det tilfodes

Hjælpepræsten, hvor et særegt Capel maatte findes i Sognet, da at benytte dette. — Efter som begge Præster vilde være ansatte i det samme ene Sogn, og Menighedens Medlemmer med fuldkommen Frihed maatte kunne slutte sig til enhver af dem, vilde der selvfølgelig forsaavidt ikke være Spørgsmaal om nogen Sognebaandsløsning, men derimod maatte fra andre Sognemenigheder Sognebaand kunne løses ogsaa til Hjælpepræsten i Overensstemmelse med Loven af 4de April 1855, ganske paa samme Maade som til Sognepræsten. — Hverken i Henseende til Skolevesenet eller de øvrige Menighedsanliggender vilde der formeentlig ved Hjælpepræstens Ansættelse kunne opstaa saadanne Ulemper, som ved Valgmenigheders Oprettelse synes uundgaaelige; Tilsynet og det hele øvrige Forhold til Autoriteterne vilde blive eens for Hjælpepræsten og for Sognets tidligere Cnepræst, og naar de forbigaaende Omstændigheder, der havde foranlediget Hjælpepræstens Ansættelse, ikke længere vare tilstede, vilde der uden Forskyrrelse kunne vendes tilbage til Præsteembedets Betjening i Sognet paa den sædvanlige Maade.

Dette og andet Mere, som vi ansee det for ufornødent her videre at udvilde, havde vi for Die, da vi tænkte at stille et Forslag i den angivne Retning, foreløbigen affattet som følger:

„Regjeringen bemyndiges til, forsaavidt de dertil fornødne Midler stilles til dens Raadighed, være sig ved private Bidrag, være sig gennem Finantsloven, midlertidigt at bestille Hjælpepræster med Bemyndigelse som residerende Capellaner i de Sognemenigheder, hvor dertil skjønnes at være Trang. Den nærmere Ordning træffes af Regjeringen i Sighed med de Regler, som gjælde for Forholdet mellem Sognepræster og residerende Capellaner, hvor saadanne nu findes. Hvor der i et Sogn tilveiebringes et særegt Capel, kan Kongen tillade, at dette af Hjælpepræsten benyttes lige med Sognekirken.“

Ved dette Forslag have vi al Grund til at troe os i fuld Overensstemmelse med Kirkestyrelsens